

# Daniels Bog – nummer et hundrede og sytten

## *Afsløringen af den snart kommende søndagslov: En typologisk analyse af tegnet til at flygte*

Jeff Pippenger

2024-03-05

Søster White identificerer den snart kommende søndagslov som det „tegn“, der blev forbilledliggjort ved de romerske hæres omringning af Jerusalem i året 66, og derved identificerer hun en klasse, som har øjne og ikke ser, og ører og ikke hører.

”Evigheden strækker sig foran os. Forhænet er ved at blive løftet. Vi, som indtager denne højtidelige, ansvarsfulde stilling, hvad gør vi, hvad tænker vi på, siden vi klamrer os til vor selviske kærlighed til magelighed, mens sjæle går fortabt omkring os? Er vore hjerter blevet fuldstændig forhærdede? Kan vi ikke føle eller forstå, at vi har et arbejde at udføre for andres frelse? Brødre, hører I til den klasse, som, skønt de har øjne, ikke ser, og, skønt de har ører, ikke hører? Er det forgæves, at Gud har givet jer kundskab om sin vilje? Er det forgæves, at Han har sendt jer advarsel efter advarsel? Tror I de evige sandheders erklæringer om det, som er ved at komme over jorden, tror I, at Guds domme hænger over folket, og kan I stadig sidde i magelighed, dovne, skødesløse, lystelskende?”

„Nu er det ikke tid for Guds folk til at fæste deres hengivenhed ved verden eller samle deres skat der. Tiden er ikke langt borte, da vi, ligesom de første disciple, vil blive tvunget til at søge tilflugt på øde og ensomme steder. Ligesom Jerusalems belejring ved de romerske hære var signalet til flugt for de judæiske kristne, således vil vort lands magtovertagelse i det dekret, der håndhæver den pavelige sabbat, være en advarsel for os. Da vil tiden være inde til at forlade de store byer som forberedelse til også at forlade de mindre for tilbagetrukne hjem på afsides steder blandt bjergene.“ Testimonies, bind 5, s. 464.

Den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater er advarselssignalet (tegnet) om »at forlade de store byer som forberedelse til at forlade de mindre byer for tilbagetrukne hjem på afsides steder blandt bjergene«. Det laodikæiske adventisme er i vid udstrækning uvidende om, at søndagslovskrisen i De Forenede Stater opfylder det »tegn«, der omtales i Den Store Strid. Den er forbilledliggjort ved »tegnet« ved begyndelsen af de tre og et halvt år. Det »tegn«, som blev opfyldt ved Jerusalems første belejring, der fandt sted i året 66, er et forbillede på det »banner«, som rejses ved den snart kommende søndagslov.

Jerusalems faktiske ødelæggelse blev fuldbyrdet af Titus i år 70 e.Kr., og Titus' belejring var først blevet forbilledliggjort i Cestius' belejring i år 66 e.Kr., for Jesus illustrerer altid enden på en ting ved begyndelsen på en ting. Det var Cestius' indledende belejring, der var det „tegn“ til at flygte, som Jesus havde givet, ikke Titus' belejring. Den ene var belejringen ved begyndelsen, den anden var belejringen ved enden.

"Ikke én kristen omkom ved Jerusalems ødelæggelse. Kristus havde givet sine disciple en advarsel, og alle, som troede hans ord, holdt øje med det lovede tegn. »Når I ser Jerusalem omringet af hære,« sagde Jesus, »så skal I vide, at dets ødelæggelse er nær. Da skal de, som er i Judæa, flygte op i bjergene, og de, som er inde i byen, skal drage bort.« Luk. 21,20-21. Efter at romerne under Cestius havde omringet byen, opgav de uventet belejringen, netop da alt syntes gunstigt for et øjeblikkeligt angreb. De belejrede, som havde opgivet håbet om at kunne yde virksom modstand, var på nippet til at overgive sig, da den romerske general trak sine styrker tilbage uden den ringeste tilsyneladende grund. Men Guds barmhjertige forsyn styrede begivenhederne til gavn for sit eget folk. Det lovede tegn var blevet givet til de ventende kristne, og nu blev der tilbudt alle, som ville, en mulighed for at adlyde Frelserens advarsel. Begivenhederne blev således ledet, at hverken jøder eller romere skulle hindre de kristnes flugt. Da Cestius trak sig tilbage, forfulgte jøderne, idet de gjorde udfald fra Jerusalem, hans vigende hær; og mens begge styrker således var fuldt optaget, fik de kristne mulighed for at forlade byen. På dette tidspunkt var landet også blevet rømmet for fjender, som kunne have søgt at standse dem. På tidspunktet for belejringen var jøderne samlet i Jerusalem for at fejre løvhyttefesten, og således kunne de kristne over hele landet undslippe uantastet. Uden ophold flygtede de til et sikkert sted — byen Pella i Peræa, hinsides Jordan." The Great Controversy, 30.

Cestius' belejring af Jerusalem i år 66 opfyldte det advarende „tegn“, som Kristus havde nedfældet for de kristne i denne historie, men Titus' belejring i år 70 e.Kr. gav intet „tegn“ til at flygte. Under denne belejring var der ingen kristne tilbage i byen, og denne sidste belejring førte til Jerusalems ødelæggelse, og ved Jerusalems ødelæggelse „omkom ikke én kristen“, for de kristne var flygtet ved historiens begyndelse.

De jødiske styrker, som forfulgte Cestius og hans hær, faldt over deres bagtrop med en sådan voldsomhed, at de truede dem med fuldstændig tilintetgørelse. Det var med stor vanskelighed, at romerne lykkedes med at gennemføre deres tilbagemarsk. Jøderne undslap næsten uden tab og vendte med deres bytte tilbage til Jerusalem i triumf. Alligevel bragte denne tilsyneladende fremgang dem kun ondt. Den indgav dem den ånd af stædig modstand mod romerne, som snart bragte ubeskrivelig ve over den hjemsøgte by.

„Forfærdelige var de ulykker, der ramte Jerusalem, da belejringen blev genoptaget af Titus. Byen blev indesluttet på påskens tid, da millioner af jøder var forsamlet inden for dens mure.“ The Great Controversy, 31.

Fra løvhyttefesten i år 66 til påsken i år 70 er der tre og et halvt år, hvilket profetisk er et tusind to hundrede og tres dage. Fra år 66 til år 70 nedtrampede det hedenske Rom helligdommen og hæren, ligesom det pavelige Rom nedtrampede den hellige stad i toogfyrre måneder fra år 538 til 1798.

Men forgården, som er uden for templet, skal du lade ude og ikke måle; for den er givet til hedningerne, og den hellige stad skal de nedtræde i toogfyrre måneder. Åbenbaringen 11,2.

Både det hedenske Rom og det pavelige Rom nedtrampede Jerusalem i tolv hundrede og tres dage (år) og identificerede derved, at det moderne Rom ville nedtrampe det åndelige Jerusalem i de sidste dage i en symbolsk periode på tolv hundrede og tres dage. Denne symbolske periode ville

begynde ved den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater, når det dødelige sår læges.

Og jeg så et af dets hoveder som såret til døden; og dets dødelige sår blev lægt; og hele jorden undrede sig over dyret. Og de tilbad dragen, som gav magt til dyret; og de tilbad dyret og sagde: Hvem er som dyret? Hvem er i stand til at føre krig imod det? Og der blev givet det en mund til at tale store ord og bespottelser; og der blev givet det magt til at fortsætte i toogfyrre måneder. Åbenbaringen 13:3–5.

De symbolske toogfyrre måneder med pavelig forfølgelse er søndagslovskrisens „time“. Denne „time“ begynder med et „tegn“ (banneret) og ender med „tegn“. „Tegnet“ på banneret ved søndagsloven vil få alle kristne, som endnu er i Babylon, til at flygte til det herlige hellige bjerg, som er blevet ophøjet (løftet op) over de andre høje.

Og det skal ske i de sidste dage, at Herrens hus' bjerg skal stå fast som det højeste af bjergene og være ophøjet over højene; og alle folkeslag skal strømme til det. Og mange folk skal drage af sted og sige: Kom, lad os gå op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; og han skal lære os sine veje, og vi vil vandre på hans stier; for fra Zion skal loven udgå og Herrens ord fra Jerusalem. Esajas 2:2, 3.

Flugten fra byerne ved dekretet, der håndhævede søndagstilbedelse, blev forbilledligt fremstillet både ved de kristnes flugt i året 66 og ved menighedens flugt i året 538, da den flygtede ud i ørkenen.

Og kvinden flygtede ud i ørkenen, hvor hun har et sted beredt af Gud, for at de dér skulle sørge for hendes underhold i tusind to hundrede og tresindstyve dage. Åbenbaringen 12:6.

Jerusalems ødelæggelse fra den første belejring til den sidste belejring varede tre og et halvt år, men et advarselsbudskab om den kommende ødelæggelse blev givet i syv år, tre og et halvt år før den første belejring og tre og et halvt år efter.

„Alle de forudsigelser, som Kristus gav angående Jerusalems ødelæggelse, blev opfyldt til punkt og prikke. Jøderne erfarede sandheden i Hans advarende ord: ‘Thi med det mål, hvormed I måle, skal der tilmåles eder igen.’ Mattæus 7,2.“

„Tegn og undere viste sig og varslede ulykke og undergang. Midt om natten skinnede et overnaturligt lys over templet og alteret. På skyerne ved solnedgang tegnede der sig stridsvogne og krigsmænd, som samledes til kamp. Præsterne, der gjorde tjeneste om natten i helligdommen, blev grebet af rædsel ved hemmelighedsfulde lyde; jorden skælvede, og en mængde stemmer hørtes råbe: ‘Lad os drage bort herfra.’ Den store østlige port, som var så tung, at den næppe kunne lukkes af tyve mænd, og som var sikret med vældige jernstænger, fæstnet dybt i brolægningen af massiv sten, åbnede sig ved midnat uden synlig medvirken.—Milman, The History of the Jews, bog 13.

“I syv år blev en mand ved med at gå op og ned ad Jerusalems gader og forkynde de veer, som skulle komme over byen. Dag og nat fremsagde han denne vilde klagesang: ‘En røst fra øst! en røst fra vest! en røst fra de fire vinde! en røst imod Jerusalem og imod templet! en røst imod brudgommene og brudene! en røst imod hele folket!’ — Ibid. Dette sære væsen blev fængslet

og pisket, men ingen klage undslap hans læber. På hån og mishandling svarede han kun: 'Ve, ve Jerusalem!' 've, ve over dets indbyggere!' Hans advarende råb ophørte ikke, før han blev dræbt under den belejring, han havde forudsagt." The Great Controversy, 29, 30.

Den bogstavelige Jerusalems endelige ødelæggelse i år 70 blev forudgået af „tegn og undere“, som varslede „ulykke og undergang“. Advarslens „tegn“ viste sig i tre og et halvt år før den første belejring og i de tre og et halvt år, som førte frem til ødelæggelsen. De „tegn“ (i flertal), som varslede den forestående ødelæggelse, var ikke det „tegn“, der advarede om at flygte, men en kundgørelse om nådetidens umiddelbart forestående afslutning.

I den åndelige Jerusalems nedtræden fra 538 til 1798 var det „tegn“, som advarede om at flygte, det tidspunkt, da ødelæggelsens vederstyggelighed fremtrådte, da „lovløshedens menneske“ blev „åbenbaret“ som „fortabelsens søn, han, som sætter sig op imod og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud, eller som dyrkes, så at han som Gud sætter sig i Guds tempel og udgiver sig selv for at være Gud.“

Når I derfor ser Ødelæggelsens Vederstyggelighed, som der er talt om ved profeten Daniel, stå på det hellige sted, (den, som læser, han forstå det.) Matthæus 24:15.

Da de kristne i den pågældende historie genkendte dette „tegn“, flygtede de ud i ørkenen i tolv hundrede og tres år.

Det krævede en fortvivlet kamp af dem, som ville være trofaste, at stå fast imod de bedrag og vederstyggeligheder, der var forklædt i præstelige klæder og indført i kirken. Bibelen blev ikke antaget som troens norm. Læren om religionsfrihed blev betegnet som kætteri, og dens tilhængere blev hadet og forfulgt.

„Efter en lang og hård kamp besluttede de få trofaste at opløse enhver forbindelse med den frafaldne kirke, hvis den stadig nægtede at frigøre sig fra falskhed og afgudsdyrkelse. De indså, at adskillelse var en absolut nødvendighed, hvis de ville adlyde Guds ord. De turde ikke tåle vildfarelser, der var skæbnesvangre for deres egne sjæle, og sætte et eksempel, som ville bringe troen hos deres børn og børnebørn i fare. For at sikre fred og enhed var de rede til at gøre enhver indrømmelse, der var forenelig med troskab mod Gud; men de følte, at selv fred ville være købt for dyrt, hvis den blev opnået ved opofrelse af principper. Hvis enhed kun kunne sikres ved kompromis med sandhed og retfærdighed, så lad der være uenighed, ja endog krig.“ The Great Controversy, 45.

Da afslutningen på de et tusind to hundrede og tres år med pavelig forfølgelse nærmede sig, var der „tegn“ (i flertal), og ligesom med de „tegn“ ved afslutningen af de et tusind to hundrede og tres dage, da det hedenske Rom nedtrådte det bogstavelige Jerusalem, var disse „tegn“ ikke tegn til at flygte.

„Frelseren giver tegn på sit komme, og mere end det, Han fastsætter tidspunktet, da det første af disse tegn skal vise sig: 'Men straks efter de dages trængsel skal solen formørkes, og månen skal ikke give sit skær, og stjernerne skal falde fra himlen, og himlenes kræfter skal rystes. Og da skal Menneskesønnens tegn vise sig på himlen; og da skal alle jordens stammer jamre, og de skal se Menneskesønnen komme på himlens skyer med kraft og megen herlighed. Og Han

skal udsende sine engle med en høj basunrøst, og de skal samle Hans udvalgte fra de fire vinde, fra himlenes ene ende til den anden.””

„Ved afslutningen af den store pavelige forfølgelse erklærede Kristus, at solen skulle formørkes, og månen ikke give sit lys. Dernæst skulle stjernerne falde fra himlen. Og Han siger: 'Lær en lignelse af figentræet; når dets gren endnu er spæd og skyder blade, ved I, at sommeren er nær: således også I, når I ser alle disse ting, så vid, at Han er nær, lige for dørene.' Matthæus 24:32, 33, margen.“

„Kristus har givet tegn på sit komme. Han erklærer, at vi kan vide, når han er nær, ja ved dørene. Han siger om dem, der ser disse tegn: 'Denne slægt skal ikke forgå, før alt dette sker.' Disse tegn er blevet til syne. Nu ved vi med vished, at Herrens komme er nær forestående. 'Himmel og jord skal forgå,' siger han, 'men mine ord skal ingenlunde forgå.'“ The Desire of Ages, 631, 632.

Da „de tre og et halvt år, hvor Jerusalem blev nedtrampet“ af det pavelige Rom, nærmede sig sin afslutning, var der en række „tegn“, som identificerede Kristi komme og indledte den milleritiske historie. Den milleritiske historie skal gentages til punkt og prikke i de sidste dage. Disse „tegn“, som viste sig „ved afslutningen af den store pavelige forfølgelse“, var blevet forbilledligt fremstillet ved „tegn“, som viste sig ved afslutningen af de tre og et halvt år, hvor Jerusalem blev nedtrampet fra år 66 til 70 af det hedenske Rom. Derfor vil der, på grundlag af to vidner, være et „tegn“ på banneret, som løftes op i den store jordrystelses time, hvilket er advarselstegnet om at flygte i det moderne Roms historie, og der vil også være „tegn“ i flertal, som indtræffer ved afslutningen af det moderne Roms forfølgelsesperiode i de sidste dage.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

„Læs det 21. kapitel i Lukas. Heri giver Kristus advarslen: 'Tag jer i agt, for at jeres hjerter ikke nogen sinde skal tynges af fråseri og drukkenskab og denne livs bekymringer, så den dag kommer over jer uventet. For som en snare skal den komme over alle dem, der bor på hele jordens overflade. Våger derfor, og bed altid, for at I må agtes værdige til at undfly alle disse ting og til at stå foran Menneskesønnen' (Luk. 21:34–36).”

“Tidens tegn opfyldes i vor verden, og dog fremstilles kirkerne i almindelighed som slumrende. Skal vi ikke tage advarsel af de dårlige jomfruers erfaring, som, da råbet lød: 'Se, brudgommen kommer; gå ud ham i møde,' opdagede, at de ingen olie havde i deres lamper? Og mens de gik bort for at købe olie, gik brudgommen ind til bryllupsmåltidet med de kloge jomfruer, og døren blev lukket. Da de dårlige jomfruer nåede frem til festsalen, blev de mødt med et uventet afslag. Festens herre erklærede: 'Jeg kender jer ikke.' De blev stående udenfor på den tomme gade, i nattens mørke.” Manuscript Releases, bind 15, 229.